

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Mgr. O. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Janem Pechmanem, advokátem AK Kruták & Partners, advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem v Praze 1, ul. Politických vězňů č. p. 1272/21, PSČ 110 00, proti **žalované: P ř e d s e d k y n ě O k r e s n í h o s o u d u v L i b e r c i**, se sídlem v Liberci II, ul. U Soudu č. p. 540/3, PSČ 460 72, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. 55 Spr 1391/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. 55 Spr 1391/2013, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13.200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. 55 Spr 1391/2013, kterým byla žalobci udělena výtka ve smyslu ust. § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), za nesplnění pokynů ohledně evidence pracovní doby a neznačení nepřítomnosti na pracovišti v období od 14. 6. 2013 do 31. 8. 2013, a to nejméně ve dnech 24. 6. 2013, 26. 6. 2013, 28. 6. 2013, 1. 7. 2013, 8. 7. až 9. 7. 2013, 11. 7. až

12. 7. 2013, 15. 7. 2013, 17. 7. 2013, 19. 7. 2013, 5. 8. 2013, 7. 8. až 8. 8. 2013, 12. 8. až 14. 8. 2013, 26. 8. 2013, 28. 8. 2013 a 30. 8. 2013, a současně bylo uloženo okamžité zjednání nápravy. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované uložil povinnost mu nahradit náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalovaná by měla být pro toto řízení pasivně legitimována s tím, že předmětnou žalobu rovněž považuje za přípustnou, což podrobně rozvedl.

V návaznosti na to pak žalobce namítl, že při udělení žalobou napadené výtky došlo vadně k aplikaci pracovněprávních předpisů na výkon soudce. Pokyny žalované k evidenci docházky v rozsahu vyznačování přestávky na jídlo a oddech upravené v ust. § 88 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), pokládá žalobce za neoprávněné, v rozporu s právními předpisy a zcela popírající smysl právní úpravy práv a povinností soudců. Povinnost evidence čerpání přestávek na jídlo a oddech u jednotlivých zaměstnanců není dána pracovněprávními předpisy. Není-li tato povinnost stanovena u běžných zaměstnanců, tím spíše ji nelze stanovit soudcům, na něž se navíc pracovněprávní předpisy dle ust. § 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích užívají jen přiměřeně. K tomu žalobce doplnil, že ani zákon o soudech a soudcích jakožto speciální předpis žádnou evidenční povinnost soudců nestanoví.

Závěrem žalobce namítl překročení pravomoci žalované při výkonu dohledové činnosti a zásah do nezávislosti soudce dle čl. 82 odst. 1 a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky v institucionální rovině, neboť žalovaná bez kontroly spisů, jednání či vyřízení stížností dovozuje na straně žalobce drobné nedostatky v práci, navíc bez jakékoliv návaznosti či souvislosti s řádným výkonem soudnictví. Nadto je žalobce přesvědčen, že nedodržení evidenční povinnosti v rozsahu, který nemá oporu v právním řádu, není možno bez dalšího ani podřadit pod ust. § 88a zákona o soudech a soudcích a kvalifikovat jako drobný nedostatek v práci na straně soudce, neboť nemá žádného vztahu k řádnému výkonu soudnictví na straně soudce, jak je vymezen v ust. § 79 a násl. téhož zákona, když nenarušuje důstojnost soudcovské funkce ani neohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její odmítnutí pro nedostatek pasivní legitimace žalované a pro nepřípustnost žaloby, když rozporovaná výtky je záležitostí pracovněprávního vztahu soudce, kterou by měl přezkoumávat občanskoprávní soud, a nikoliv správní soud, popř. zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedla, že povinností předsedy soudu je rozvrhnout pracovní dobu, přičemž Nejvyšší soud opakovaně judikoval, že i pro soudce platí povinnost pracovní doby v rozsahu 40 hodin týdně a na soudce v tomto směru není důvod klást jiné nároky než na jiné zaměstnance. Pracovní doba byla stanovena a současně bylo soudcům umožněno, aby si ji rozložili případně i do několika samostatných úseků. Rovněž soudcům nebyla nijak limitována koncem polední pauza, kterou si tak mohou brát v neomezeném rozsahu, případně se z ní již ani nemusejí vracet. Z toho je zřejmé, že pokud není vyznačen nejen ranní příchod a poslední odchod, ale i odchody a příchody v mezidobí, nelze spočítat, jaká pracovní doba byla ten který den odpracována. Evidence přesně odpracované doby dle žalované slouží i jako případná ochrana ve prospěch soudce z hlediska vyřizování stížností účastníků řízení i z hlediska průtahů řízení a kárné odpovědnosti za ně atd. při argumentaci přetížeností

severočeské justice. Evidence přesně odpracované pracovní doby je důležitá i pro řádné stanovení měsíčního nároku na náhradu platu při pracovní překážce, při výpočtu náhradního plnění v době dovolené, nemoci atd. Za správné stanovení platu a zúčtování stejně jako za řádnou evidenci je přitom odpovědný předseda soudu, a proto není možné, aby mu nebyli soudci povinni v tomto směru poskytovat potřebnou součinnost. K tomu žalovaná doplnila, že podmínky a minimální limity pružné pracovní doby jsou v tomto směru na libereckém okresním soudě benevolentní a ojedinělé. To, že je nezbytné vést evidenci, jinak hrozí závažný postih, bylo žalované sděleno Státním úřadem inspekce práce, který žalovaná oslovila právě proto, aby tato skutečnost byla postavena najisto, když pod jeho kontrolní pravomoc spadají i soudy, včetně evidencí o soudcích. Na nezbytné vedení evidence žalovaná opakovaně upozorňovala žalobce, avšak ten žalované oznámil, že evidován bude jen příchod do budovy soudu a poslední odchod z budovy, což také následně činil. Dle žalované je argumentace zásahem do soudcovské nezávislosti zcela lichá, když soudce je nezávislý při svém rozhodování a výkladu práva, nikoliv v otázkách pracovněprávních. Ostatně i ve sporu vedeném před Okresním soudem v České Lípě pod sp. zn. 34 C 126/2013, jehož předmětem bylo doplacení platu za hodiny neomluvené absence, bylo soudem jednoznačně řečeno, že jde o porušení povinností soudce a toto má být řešeno v rovině kárné, a nikoliv platové.

V následně učiněné replice žalobce setrval na žalobních tvrzeních. K nim doplnil, že žalovaná byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013 - 84, uznána vinnou kárným proviněním podle ust. § 87 odst. 2 ve spojení s ust. § 157 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích za neoprávněné snížení platu žalobci, které odůvodnila tím, že žalobce měl neomluvenou absenci v březnu 2013 v délce 3 hodiny a 21 minut, a nevyužil tak plně pracovní dobu a nedodržel základní pracovní povinnost. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalované v předmětném řízení svědčí pasivní legitimace, dále že žaloba je přípustná, dále že nelze argumentovat platovými záležitostmi s poukazem na pracovněprávní předpisy, přičemž důvodem zahájení kárného řízení by neměla být pouhá skutečnost, že soudce neeviduje svoji přítomnost na pracovišti, případně z této evidence plyne, že přesně nedodrжуje stanovenou pracovní dobu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaná nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.

V daném případě soud neměl žádných pochybností o tom, že žalovaná je v řízení pasivně legitimována, když žalobou napadené rozhodnutí, tj. rozporovanou výtku dle ust. § 88a zákona o soudech a soudcích, uložila žalobci jako orgán státní správy soudu na základě kárné pravomoci svěřené jí ust. § 128 odst. 1 téhož zákona a ust. § 8 odst. 2 písm. g) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, při výkonu státní správy.

Taktěž soud neměl žádných pochybností o přípustnosti předmětné žaloby vzhledem k jejímu předmětu, když předmětná výtku je disciplinárním opatřením uloženým orgánem státní správy soudu podle ust. § 88a o soudech a soudcích, které se dotýká žalobcových práv z hlediska výkonu funkce soudce čili veřejných subjektivních práv, a proto je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. přezkoumatelným v rámci správního soudnictví.

Pro daný případ má zásadní význam, že v pravomocném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013 - 84, které je dostupné na www.nssoud.cz, jímž byla žalovaná uznána vinnou kárným proviněním podle ust. § 87 odst. 2 ve spojení s ust. § 157 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích za neoprávněné snížení platu žalobci za neomluvenou absenci na pracovišti v březnu 2013 v délce 3 hodin a 21 minut, se kárný senát výslovně zabýval evidencí docházky soudců ve vztahu k případnému zahájení kárného řízení s dotyčným soudcem, přičemž vyslovil, že:

„...smyslem rozvržení pracovní doby a nařízení pracovní pohotovosti (§ 84 odst. 2 a 3 zákona o soudech) není samoučelné zavedení pevných pravidel, podle kterých se musí soudci po celou pracovní dobu zdržovat v budově soudu, nýbrž maximálně efektivně zajistit řádný výkon soudnictví. Obsahem funkce soudce je totiž výkon soudnictví u soudu, k němuž byl soudce přidělen nebo přeložen.

Kárný senát ve svých úvahách vychází z toho, že soudce je ústavním činitelem, vykonávajícím veřejnou moc. Předtím, než se někdo stane soudcem, musí splnit řadu podmínek a předpokladů, a to v oblasti odborné i osobnostní. Jak k tomu uvedl Ústavní soud (nález sp. zn. Pl. ÚS 7/02, <http://nalus.usoud.cz/>): „akt ustanovení soudce do jeho funkce bez časového omezení musí však již být učiněn v přesvědčení o tom, že kandidát ve všech směrech ob stojí. Právě do procesu, předcházejícímu jmenování soudce do jeho funkce, by tak mělo být koncentrováno veškeré kvantum možných požadavků na soudce kladených, a právě zde tedy musí hodnocení odborné způsobilosti podléhat těm nejprísnejším kritériím, vylučujícím tak již v samotném počátku možnost jmenovat soudcem osobu nedostatečně odborně způsobilou a takovou, u níž nejsou dány záruky dalšího sebevzdělávání (případně i za cenu změny dosavadní praxe za takovou, která by umožňovala do funkce soudce jmenovat pouze takovou osobu, u které již její kvality mravní, lidské i odborné byly výsledky její dřívější profese ověřeny). Okamžikem jmenování se však taková osoba stává soudcem a aktivizuje se tak i nezbytný atribut této funkce, vystupující v podobě nezávislosti soudce. Ten pak při rozhodovacím procesu nejenže sám musí být nezávislým a nestranným, ale měl by takto být také objektivně veřejností vnímán“.

Z povahy funkce soudce plyne, že se soudce samozřejmě část pracovní doby zdržuje na pracovišti tak, aby byl výkon soudnictví plnohodnotně prováděn. Každý soudce totiž pracuje v rámci určitého oddělení, často je součástí „minitýmů“, musí komunikovat s kolegy i funkcionáři soudu a případně i s účastníky řízení. Nemluvě pochopitelně o nezbytnosti

soudců vést soudní jednání. Kárný senát proto nikterak nezpochybňuje samotnou skutečnost, že je prováděna evidence soudců na jejich pracovišti, tedy v budově soudu, jakkoliv ji nepovažuje za nezbytnou.

Zcela jinou otázkou je však to, jaký význam a důsledky má mít tato evidence. Jak plyne již z dříve vysloveného, jediným smyslem rozvržení pracovní doby je zajištění řádného výkonu soudnictví. Každý soudce za tento řádný výkon soudnictví nese osobní odpovědnost, a pokud by předseda soudu dospěl k závěru, že této svojí odpovědnosti nedostál (např. jsou u něj zjištěny průtahy v řízení, nenařizuje jednání nebo se k nim nedostavuje apod.), je plně legitimní zvážit podání kárného návrhu. V jeho rámci pak lze podpůrně argumentovat i tím, že soudce nedodržuje pracovní dobu, a tedy nevěnuje svojí činnosti potřebné úsilí a nasazení, a v důsledku toho postupuje v konkrétních řízeních protizákonně, neodborně, liknavě, případně se dopouští průtahů. Jinak řečeno: důvodem zahájení kárného řízení by neměla být pouhá skutečnost, že soudce neeviduje svoji přítomnost na pracovišti, případně z této evidence plyne, že přesně nedodržuje stanovenou pracovní dobu, neboť v tomto případě by tento evidenční systém nebyl ničím jiným než samoučelným prostředkem šikany soudců. Kárné řízení by mělo být zahájeno teprve tehdy, pokud se tato (tvrzená) neúčast soudce v budově soudu v příslušné délce, příp. době, negativně projeví na jím vykonávané práci.

Kárný senát proto zdůrazňuje, že argumentace evidencí docházky daného soudce by měla mít při úvahách o zahájení kárného řízení s některým soudcem pouze podpůrný význam. Práci a činnost soudce totiž nelze zaměňovat se směnným provozem, u něhož je z pochopitelných důvodů nezbytné zajistit neustálý provoz výroby, a kde pracovní doba zaměstnance končí uplynutím pevně stanovených a odpracovaných osmi hodin. Jak plyne z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu, soudce svoji funkci skutečně vykonává nikoliv 8, nýbrž v řadě případů i 24 hodin denně. Funkce a práce soudce totiž v sobě obnáší nezbytnost sebevzdělávání, získávání informací odborného rázu i informací společensky významných (politické zpravodajství, poznatky z jiných vědních disciplín), diskuse s kolegy i osobami z jiných profesí, soudce je ze zákona o soudech oprávněn vykonávat pedagogickou a vědeckou činnost a požadavek na jeho přítomnost přesně 40 hodin týdně v budově soudu se proto zcela míjí s jeho profesí i posláním.“

S těmito závěry se zdejší soud ztotožnil, když neshledal jediný důvod, proč by měl ve věci zaujmout odchylné závěry, neboť závěry kárného senátu plně reflektují aktuální judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu včetně žalovanou zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006, který je dostupný na www.nsoud.cz.

Směrem k žalované proto soud shrnuje, že smyslem rozvržení pracovní doby a nařízení pracovní pohotovosti ve smyslu ust. § 84 odst. 2 a 3 zákona o soudech a soudcích není samoučelné zavedení pevných pravidel, podle kterých se musí soudci po celou pracovní dobu zdržovat v budově soudu, nýbrž pouze a jediné zajistit řádný výkon soudnictví. Důvodem zahájení kárného řízení proto nemá být pouhá skutečnost, že soudce neeviduje svoji přítomnost na pracovišti, případně z této evidence plyne, že přesně nedodržuje stanovenou pracovní dobu. Kárné řízení by mělo být zahájeno teprve tehdy, pokud se tato neúčast soudce v budově soudu negativně projeví na jím vykonávané práci. Argumentace evidencí docházky by proto měla mít při úvahách o zahájení kárného řízení se soudcem pouze podpůrný význam. Obsah pracovněprávního vztahu soudce není určován smlouvou a v konkrétních věcech ani pokynem předsedy soudu jakožto nadřízeného vedoucího zaměstnance, nýbrž veřejně přístupným rozvrhem práce. Rozhodovací činnost a úkony s ní související soudci realizují

především v rámci pracovní doby, ovšem pokud to vyžaduje řádný výkon soudnictví, soudce provádí potřebné úkony kdykoliv, a to i nad rámec zákoníkem práce obecně předepsaných 40 hodin za týden, aniž by k tomu byl nutný souhlas či pokyn předsedy soudu. Soudce je soudcem 24 hodin denně, přičemž z tohoto důvodu může být kdykoliv povolán do výkonu svého zaměstnání. Požadavek na přítomnost soudce v budově soudu v přesném rozsahu 40 hodin týdně se míjí s profesí soudce a s jeho posláním, včetně pojmu důstojnosti soudcovského stavu a důstojnosti soudce jako takového. Svěbytné postavení soudce spočívá v tom, že nese osobní odpovědnost za výkon soudnictví, a pokud by jí nedostál, až teprve tehdy vyvstává legitimní možnost situaci řešit kárným opatřením v podobě udělení výtky či podáním kárného návrhu. V situaci, kdy absence soudce nijak neomezuje a neohrožuje řádný výkon soudnictví, nelze s ohledem na podstatu a smysl funkce soudce postihovat tuto absenci cestou kárného opatření.

V daném případě ovšem žalovaná zaujala nesprávný názor, že důvodem pro uložení výtky ve smyslu ust. § 88a zákona o soudech a soudcích může být pouhá skutečnost, že žalobce jakožto soudce přesně neeviduje svoji přítomnost na pracovišti, bez ohledu na to, zda neúčast žalobce v budově soudu se negativně projevila na jím vykonávané práci. Tímto aspektem se žalovaná pro nesprávný právní názor vůbec nezabývala, což způsobuje nezákonnost předmětné výtky, která byla uložena žalobci a kterou rozporoval v daném soudním řízení. Proto soud podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil předmětnou výtku pro nezákonnost, když nebyly zjištěny podmínky pro její uložení, a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 [s. ř. s.](#) vázána výše uvedenými závěry soudu majícími základ v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013 - 84.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 13.200,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jana Pechmana po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Požadavek na proplacení 21% DPH z poskytnutých právních služeb právní zástupce žalobce po celou dobu řízení nevznsl, přičemž ani k výslovné výzvě soudu nedoložil svoji registraci o plátcovství DPH, a proto náhradu nákladů řízení uložil žalované hradit žalobci bez 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová